

Vet aquí, estimat Tísner, que ens en tornem a veure de fresques. L'Andújar, amb aquesta inconsciència que tenen sovint els lletraferits, es veu que va demanar al Consolat General de Mèxic a Barcelona que el cònsol assistís a la presentació de la novel·la HISTORIAS DE UNA HISTORIA. Els mexicans -que ja els coneixem- devien dir-li: "Como no, señor Andújar. El señor Planck se sentirá muy honrado."

Però a la "mera hora", el senyor cònsul ha fugit com un conill, i deixa el paquet al senyor Edgardo Briones, el qual deu estar tan amoïnats com tu i com jo. Creu-me que no critico gens a en Carlos Planck. Tu mateix has publicat un gran llibre, les PARAULES D'OPOTON EL VELL, una novel·la que es mereix totes les presentacions solemnes d'aquest món, amb assistència de presidents, d'ambaixadors i de ministres. I no se't va pas ocórrer de demanar-ho!

I és que aquests aficionats, per molt que hagin publicat són una colla d'insensats. Em fan pensar amb el nostre antic conegut, en Francesc Ferrer, el qual, un dia, va dir a Mèxic davant de tots nosaltres: "Jo escric coses sense donar-hi importància, i després tothom diu que són genials..." Te'n recordes?

Aquest vespre no sé pas com ens en sortirem. A mi, com a escriptor, l'Andújar no m'agrada. S'ha proposat de fer un cicle novel·lístic sobre la història recent d'això que en diuen Espanya, però trobo -parer ben meu- que en Riera Llorca ho fa millor. L'Andújar és barrocs, gairebé xurrigueresc, i quan ha de triar entre diverses expressions possibles, s'inclina sempre per la més recargolada. Potser té raó ell, però topa amb un concepte meu que és completament oposat." !